

for en fjerdingaarlig Præmie af 78 Øre eller 6 Øre ugentlig, synes det mig, at sidstnævnte Præmie alligevel er saa lav, at de allerfleste, der virkelig ville, ogsaa maatte kunne være i Stand til at udrede en saadan Præmie. Den ærede Minister udtalte, at han ved at gennemgaa Forslagets Hovedbestemmelser var sluppet nogenlunde billigt over det, men at han alligevel havde faaet sig en rigtig god Hovedpine. Naar det er Tilfældet med en Mand som den ærede Minister, som man maa erkende er Specialist netop paa dette Omraade, maa man nok sige: Gud trøste os andre Lægfolk, som skulle sætte sig ind i disse Forhold. Men jeg er bange for, at hvis vi i det hele skulle holde os paa Grundlaget frivillig Forsikring, vil dette medføre en uophørlig Hovedpine for de Lægfolk, som skulle arbejde sig derigennem. Men hvorfor saa ikke gaa til det simple, lettere og mere ligefremme, hvis det virkelig viser sig, at det er lige saa god en Løsning af Opgaven? Man kan let ved at lovgive paa en saadan Maade, at man ved at holde de bemidlede ude fra de ubemidlede, bevirker, at den frivillige Forsikring medfører en større Tvang end den tvungne. Det forekommer mig derfor, at det maa blive et stort Spørgsmaal, hvorvidt man skal gaa til den frivillige og ikke foretrække den tvungne.

Indenrigsministeren (Bramsen): Den ærede sidste Taler ytrede, at Hovedbrud, Hovedpine og den frivillige Forsikring skulde være særlig knyttede til hinanden. Denne Ytring vil jeg gerne anholde, thi jeg tror, at det beror paa en stor Fejltagelse. Jeg er nemlig rede til at tale med det ærede Medlem, naar han har læst og forstaaet den tyske Lov om obligatorisk Alderdomsforsikring, hvis han da saa i det hele er i Stand til at tale med nogen. Da vil jeg gerne tale med ham om det Hovedbrud, der er forbundet med Forstaaelsen af en obligatorisk Forsikringslov som den tyske. Selv om det foreliggende Forslag paa sine Punkter, og jeg nævnedes der § 10 og § 11, der paa Grund af de nødvendige tekniske Udtryk ere vanskelige at læse for alle og enhver, kan frembyde Vanskeligheder, tror jeg nok, at det ærede Medlem, naar han har læst den tyske Lov, vil indrømme, at den helt igennem er overordentlig vanskelig at forstaa og langt mere vidtløftig. Det er ikke Spørgsmaalet om Frivillighed og Tvang, der betinger, om en Lov er let eller vanskelig læselig.

Det ærede Medlem omtalte i Forbigaaende, at Ulykkesforsikringsloven var efter tysk Mønster, ligesom han i sit første Foredrag omtalte de tyske Mønstre, som vi skulde bruge her til Lands, jeg forstod, at han mente specielt paa disse Omraader. Det er nu noget, som man ofte læser, at vi have hentet vore Mønstre i saa Henseende fra den tyske Lovgivning, og jeg tror da, at det ikke vilde være uden Interesse at slaa fast en Gang for alle, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er. Vi have paa Forsørgelsesområdet 3 sociale Lovgivninger, Sygekasselovgivningen, Alderdomsunderstøttelseslovgivningen og Ulykkesforsikringsloven. Jeg vil da gerne slaa fast, at det udover Formaalet skal være meget vanskeligt at finde noget som helst Fællespunkt med den tilsvarende tyske Lovgivning i nogen af disse 3 Love. Det vil ikke være ganske uden Interesse at slaa en modsat Opfattelse fast, og jeg skal søge at gøre det med faa Ord.

I den tyske Tvangs-Sygekasselov deles Udgiften mellem Arbejdsgiver og Arbejder, medens den danske Lov lader Folk forsikre sig frivilligt selv og lader Sygekasserne faa et Statsbidrag. Allerede deraf ses den fulde principielle Forskellighed. Hvad Alderdomssagen angaar, er det bekendt, at der intetsteds findes noget Sidestykke til vor Alderdomsunderstøttelseslov, hvorfor denne ogsaa har været Genstand for en overordentlig stor Interesse fra Udlandets Side. Den er noget særligt for Danmark, og da den tyske Alderdomsforsørgelseslov var bleven vedtagen og Fyrst Bismarck nogle Aar efter udtalte sig om sin Stilling til den — han havde, omend ikke varmt, saa dog anbefalet den — udtalte han, at han langt hellere vilde have haft den modsatte, nemlig den danske. Allerede deraf vil det ærede Medlem kunne se, hvad han naturligtvis dog ved i Forvejen, at den danske Alderdomsunderstøttelseslov ikke har noget som helst Forbillede i Tyskland. Og hvad saa vor Ulykkesforsikringslov for de industrielle Arbejdere angaar, kunde jeg appellere til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), der sidder her foran mig, og som ved god Besked derom. Den er jo i direkte Opposition til Princippet i den tyske Lovgivning, idet der efter den er en Erstatningspligt for Arbejdsgiverne for hændelige Ulykker i Overensstemmelse med engelsk Lovgivning, men ikke nogen Ulykkesforsikringslov i tysk Forstand, efter hvilken der er tvungen Forsikring for Arbejdsgiveren inden for Forbund af Arbejdsgivere og